

A close-up, high-contrast portrait of Boris Becker's face, focusing on his eyes and mustache. The background is dark, and the lighting highlights the texture of his skin and the intensity of his gaze.

VOITTOJA

TAPPIOITA

UUSI ALKU

BORIS BECKER

SISÄLLÄ

A2923E

TAMMI

BORIS BECKER

JA TOM FORDYCE

SISÄLLÄ

VOITTOJA

TAPPIOITA

UUSI ALKU

Suomentanut Anu Heino

TAMMI

HELSINKI

Rudyard Kiplingin runon ”Jos” on suomentanut Antero Manninen
(runovalikoima *Valkoisen miehen taakka*, WSOY, 1976).

Lainaukset Epiktetokselta on suomentanut Marja Itkonen-Kaila
(*Epiktetos, Käsikirja ja Keskusteluja*, Kustannusosakeyhtiö Otava, 1978).

Shakespeare-sitaatin on suomentanut Matti Rossi (*Hamlet*, WSOY, 2013).

Englanninkielinen alkuteos:
Inside: Winning, Losing, Starting Again
© Boris Becker 2025

1. painos
Suomenkielinen laitos © Anu Heino ja Tammi 2025
Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä
Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki
ISBN 978-952-04-7302-0
Painettu EU:ssa

Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut: tuotevastuu@tammi.fi

Tämä teos on omistettu edesmenneelle äidilleni Elviralle
ja naiselle, joka pelasti minut, eli vaimolleni Lilianille.

Heidän ansiostaan olen tässä tänään.

Rakastan teitä molempia.

LUKU 1

Ensimmäisenä yönä vankilassa pahinta on huuto.

Huuto, joka kuulostaa siltä kuin joku olisi loukkaantunut, avun tarpeessa tai kuolemaisillaan.

On mahdotonta sanoa, mistä huuto kantautuu, se vain tulee jostain. Käytävien kirkkaiden loisteputkilamppujen raoista ja sellien pimeydestä. Lukittujen metalliovien takaa ja katosta roikkuvien itsemurhaverkkojen tuolta puolen. Se kimpoilee paksuista tiiliseinistä, korkealla kohoavista viktoriaanisista holvikaarista ja kaltereista. Kaikuu kylmän yön halki. Enkä pääse sitä pakoon.

Elämäni on aina ollut täynnä ääniä. Korvia huumaavia hiljaisuuksia ja räjähtäviä suosionosoituksia. Lentolyönnin kimmoisia poksahduksia ja verkon napsahduksia. Valkoisten kenkien liukumista vihreällä nurmella ja kameran sulkimien räpsähdyksiä ja objektiivien tarkentumista.

Seison Keskuskentän takalinjalla ja olen kaiken herra. Tilanne on hallinnassani.

Merkki pallopojalle. Nappaan vasemmalla kädellä hänen heittämänsä pallon. Katsomosta kantautuu kannustushuutoja ja onnentoivotuksia. Etunimeni on kaikkien huulilla. Aina etunimeni.

Pyyhkäisen kädellä kasvojani. Huuleni puristuvat yhteen, ja puhallan hikisiin sormenpäihini.

Laskeutuu hiljaisuus. Kuusitoistatuhatta ihmistä on koolla kesäisen Lounais-Lontoon myöhäisessä sunnuntai-iltapäivässä, ja joka ikinen

heistä odottaa. He ovat tarpeeksi lähellä huomatakseen hikiläiskät valkoisessa paidassani ja vaaleat ruohotahrat lantiollani. Hypätäkseen katson matalien kaiteiden yli ja ympäröidäkseen minut.

Sen sijaan he pidättävät hengitystään, kun heitän pallon ilmaan, taitutan polviani ja selkääni ja heittäydyn eteenpäin. Hädin tuskin hengittävät, kun valkoinen Slazengerin pallo painautuu mailan tiukkoja jännteitä vasten. Hädin tuskin hengittävät, kun pallo singahtaa lämpimän kesäilman halki.

Kuulen yleisön uudelleen vasta, kun pallo on verkon toisella puolella. Kun pallo kimpoaa vastustajan mailan reunasta ja pyörähtää sivurajan yli. Kun nostan käteni taas ilmaan, tanssahtelen hiukan paikoillani ja kallistan pääni taaksepäin kohti yläpuolella kohoavaa sinistä taivasta.

Silloin yleisö räjähtää. Meteli on niin kova, että sen tuntee rinnassa ja pään sisällä. Se sattuu, melkein pelottaa. Mutta vain melkein, sillä tilanne on hallussani.

Minä tein tämän. Tämä on minun ansiotani. Tilanne on hallinnassani.

Mekkala ei koskaan kestä kauaa. Äänten pauhu katoaa Wimbledonin vanhojen puisten kattoparrujen ja tummanvihreän katon lomasta. Hälinä rauhoittuu vähitellen ja muuttuu villistä hurraamisesta myrskyiksi aplodeiksi, joita soljuu käytäviltä ja penkkiriveiltä.

Seuraavina kesinä sitä osaa jo odottaa. Käytävät ja harjoituskentät alkavat tuntua kodilta, kun tottuu kahden turnausviikon rytmiin ja rutiiniin: herään myöhään ja kävelen Church Roadia pitkin katseiden ja hymyjen saattelemana ja poliisien viittoessa meidät sisään. Pukuhuoneet ja jäsenten oleskelutilat, lista mestareista, joiden otteluita olen seurannut ja joita vastaan olen pelannut ja nyt voittanut. Kiplingin ”Jos”-runon säkeet pelaajien uloskäynnin yläpuolella sekä haastavat että kannustavat, kun olen astumassa Keskuskentälle: ”Jos voit kun tappio tai voitto kohtaa, yhtä tyynnä alistua molempiin...”.

Tämä on minun ääniraitani ja maailmani. Pelaajana oppii tunnistamaan, miten eri tavalla yleisö kohahtaa, kun palauttaa pallon raivokkaalla kämmenlyönnillä pitkän pallorallin aikana, tai kun liukastuu ja kompuroi takaisin jaloilleen. Kuulen, kuinka yleisö haukkoo henkeään,

kun syöksyn kentän poikki tavoittamaan rystypuolen puolivolley-lyöntiä, ja hämmästyksen, kun lyön pallon verkon yli jostakin mahdotomasta kulmasta ja takakierre puree ja pallo putoaa maahan.

En koskaan kuvitellut, että vankilasta tulisi minun maailmani, mutta täällä sitä ollaan, HMP Wandsworthissa. HMP, outo ja julma brittiläinen lyhenne, joka tulee sanoista Her Majesty's Prison eli hänen majesteettinsa kuningattaren vankila. Olen täällä toistaiseksi, eikä mikään ole enää hallinnassani.

En voi poistua. En saa meteliä loppumaan. Eikä missään ole mitään järkeä, sillä olen eksyksissä, eikä millään vanhoilla säännöillä ole merkitystä täällä.

Wandsworthin vankila sijaitsee vain muutaman kilometrin päässä Wimbledonin Keskuskentältä. Matkan pituus riippuu siitä, minkä reitin valitsee. SW18 ja SW19, kaksi postinumeroa, joita erottaa vain yksi numero, mutta silti nämä paikat ovat mahdottoman kaukana toisistaan.

Ehkä pahempaa kuin itse huuto, joka kaikuu kylmässä, homeisessa sellissä, sen likaisesta vessanpöntöstä ja rikkinäisestä oviluukusta, on epätietoisuus sen syystä. Näkevätkö nämä miehet painajaisia, vai ovatko he hereillä ja raivoissaan? Ovatko heidän vammansa todellisia vai kuviteltuja? Onko joku hyökännyt heidän kimppuunsa, vai satuttavatko he itse itseään?

Huudot ovat erilaisia. Hallitsemattomia ja saavuttamattomissa. Jotkut ovat jatkuvaa valitusta, toiset kohoavat ja laskevat, niissä on huippuja ja notkahduksia. Nyyhkytystä ja itsesääliä, osa on mielipuolista paasaamista. Välillä kaikki äänet vaikenivat ja pienen hiljaisen hetken ehdin miettiä miksi, kunnes meteli alkaa taas uudelleen. Joskus hiljaisuutta kestää kymmenen minuuttia, jolloin palaan punkkaan, vedän ohuen peiton päälleni ja yritän asettautua satojen vieraiden kehojen muovaaman patjan outoihin muhkuroihin ja painanteisiin.

Mutta huudot alkavat aina uudestaan, ja kuoroon liittyy aina vain lisää ääniä. Toisista selleistä vastataan.

– Turpa kiinni!

Joku takoo oveaan. Hiphop jyskyttää jossain vankilan syvyyksissä. Voihkintaa ja uhkauksia, joku vannoo kostoja.

Mitä enemmän heille karjutaan, sitä enemmän he huutavat takaisin. Loputon huutoralli vastustajien välillä, jotka eivät näe toisiaan, mutta haluavat silti tuhota toisensa.

Menen paniikkiin ja alan itsekin huutaa.

– Onko siellä ketään? Kuuleeko kukaan? Voiko joku auttaa?

Painan hälytysnappulaa seinällä. Kuuntelijoilla kestää aikansa, mutta lopulta he ovat ovella. He avaavat tarkkailuluukun metallisen suojuksen ja kurkistavat sisään selliin. Keitä Kuuntelijat ovat? He ovat pelastavia enkeleitä silloin, kun on telkien takana ensimmäistä kertaa. He auttavat ymmärtämään uutta maailmaa ja uudenlaista tiivistä elintapaa, mutta heistä ei ole apua nyt. He eivät kykene siihen. Kyse on minusta itsestäni. Tästä hetkestä. Otan vastaan kasteeni ja pikaisen koulutukseni.

Avaan suuni ja melkein huudan itsekin. Olen vain muutamana syvän hengenvedon päässä huudosta.

– Joku yrittää tappaa itsensä. Joku on kuolemaisillaan!

Kuuntelijat katsovat minua tyynesti, sillä he ovat nähneet tämän kaiken ennenkin. He eivät välitä, sillä he kuulevat saman joka yö. He toteavat: Koeta kestää. Huuto ei tule loppumaan.

– Mutta mitä täällä tapahtuu? Eikö kukaan voi käydä tarkistamassa?

– Täällä on kaikenlaisia hulluja, ja toiset huutavat saadakseen huomiota. Älä välitä. Ei kannata elätellä liikoja toiveita, että he lopettaisivat. Huuto alkaa vain uudestaan.

Miten täällä on tarkoitus saada nukuttua? Vielä tässä vaiheessa kuvitelen, että joku hoitaisi kaiken kuntoon.

Silloin Kuuntelijat kertovat: Et tule nukkumaan ensimmäisenä yönäsi. Etkä seuraavanakaan. Entä kolmen päivän päästä? Nukut vähän. Neljän päivän kuluttua? Olet niin väsynyt, että saatat nukkua keskiyöhön asti. Viidentenä yönä et enää kuule heitä.

Istun punkassani pää pyörällä. Jos kerron tästä jollekulle, kukaan ei usko minua. Tämä on kidutusta. Miten tästä voisi selvitä.

Olen häkissä psykopaattilauman keskellä. Olen yksin ja eksyksissä. Olen pelkkä numerosarja, jota kukaan ei tunne.

Tarinani alkaa paljon aiemmin. Se alkaa heinäkuun 7. päivänä vuonna 1985 Lounais-Lontoossa sijaitsevilla ruohokentällä, leveästä syötöstä Kevin Currenin rystypuolelle. Siitä, mitä se merkitsi ja mitä kaikkea sen jälkeen tapahtui.

Miksi siis seisoin syytettyjen aitiossa Southwarkin rikostuomioistuimessa 29. huhtikuuta vuonna 2022? Tekemieni virheiden ja virhearviointien takia. Osan virheistäni ymmärsin ja osaa en, ennen kuin oli liian myöhäistä. Mitään tästä ei olisi kuitenkaan tapahtunut, ellen olisi voittanut Wimbledonin mestaruutta 17-vuotiaana. Sillä hetkellä kaikki muuttui. Se hetki viitoitti polkuni.

Aavistin sen silloin syötön ja juhlinnan jälkeisinä tunteina. Tavasta, jolla tutut ihmiset, kuten vanhempani, valmentajani, managerini, katsoivat minua kuin eivät olisi enää tunteneet minua lainkaan.

Sama tapahtui taas. Oli varhainen aamu 29. huhtikuuta, päivä, jolloin minun oli määrä kuulla tuomioni. Seisoin Lontoon keskustassa sijaitsevan vaatimattoman vuokra-asuntoni pienessä makuuhuoneessa ja pakkasin laukkuani. Päivä saattaisi tuoda mukanaan tilaisuuden aloittaa alusta, mutta se saattaisi päättyä myös seitsemän vuoden vankeuteen. Avasin vaatekomeron oven ja yritin löytää jotain järkevää päälle pantavaa.

Harmaa puku, valkoinen paita, mustat lenkkarit. Helppo valinta. Asianajat kieltävät laittamasta liian hienoa solmiota oikeudenkäyntiin. Ei mitään turhan pröystäilevää. Ehkä jopa jotain vähän nukkavierua.

Minua vastaan oli nostettu kaksikymmentäyhdeksän syytettä maksukyvyttömyyslain nojalla. Viidestä syyteestä luovuttiin ennen oikeudenkäyntiä, ja sittemmin minut oli vapautettu kahdestakymmenestä muusta, mutta huhtikuun 8. päivänä minut tuomittiin neljästä rikoksesta. Tänä omituisena päivänä halusin tavoittaa taas sen version itsestäni, josta pidin. Niinpä tartuin Wimbledon-solmiooni ja kiedoin sen kaulaani.

Ellen olisi murtanut Joakim Nyströmin syöttöä kahdesti kolmannen kierroksen pelimme viidennessä erässä vuonna 1985, en usko, että tuo päivä Southwarkin tuomioistuimessa olisi koskaan koittanut. Entä jos Tim Mayotte olisi ollut verkolla eikä takarajalla, kun loukkasin nilkkani

neljännen kierroksen ottelussamme? Sama juttu. Kättelin häntä ja keskeytin ottelun. En tiennyt, että kuntovalmentajani teippaisi loukkaantuneen nilkkani. En tiennyt, että kuntovalmentajaltani kestäisi niin kauan päästä kentälle, että kipu laantuisi ja kykenisin jatkamaan. Mitä jos olisin voittanut miesten kaksinpelin mestaruuden vasta 22-vuotiaana? Mitään tästä ei olisi tapahtunut.

Joten valitsin Wimbledon-solmion. Se oli viesti tuomioistuimelle ja minua seuraavalle maailmalle. Sadoille kadulla odottaville toimittajille ja valokuvaajille. Tässä on *wunderkind*, ihmelapsenne. Tässä on entinen mestarinne. Tunsin sen pojan, joka olin silloin. Mutta kuka olin nyt ja mitä oli tapahtunut miehelle siinä välissä?

Tuomion antamisen ja rangaistuksen julistamisen välinen aika on pitkä. Omalla kohdallani siihen meni lähes kolme viikkoa. Elämä on sillä aikaa välitilassa, jossa kysymysten, itsesyytösten ja jossittelun loputon kierre vain yltyy.

Olin keskustellut asianajajieni kanssa eri vaihtoehtoista. Asteikon toisessa päässä oli ehdollinen tuomio. Olisin varaton ja uupunut, mutta vapaa. Voisin ryhtyä miettimään, miten jatkaa elämääni paremmin. Jos tuomari menisi toiseen ääripäähän, se saattaisi tarkoittaa seitsemää vuotta telkien takana. Olisin varaton, uupunut ja murtunut.

Pelasin ottelua mielessäni aamuin ja illoin, aivan kuten tein pelaajanakin. Olen vapaa: Kuinka voin elää paremmin? Miten jatkan eteenpäin, kenen kanssa ja missä? Vuoden vankilatuomio: minne joudun ja mitä siellä tapahtuu? Kolmen vuoden tuomio: kuka olen sen jälkeen? Täysi seitsemän vuoden tuomio: Yritin olla ajattelematta sitä vaihtoehtoa. Miettimällä tappiota liian paljon vain lisää sen todennäköisyyttä.

Kun palasimme oikeussaliin, asianajajani selitti kaiken juurta jaksuen. Asianajoneuvos Jonathan Laidlaw, joka tuntee järjestelmän säännöt, vaikeaselkoisen kielen ja kaikki kommervenkit, selosti tapahtumia edeltäneen tilanteeni.

”Vastaaja ei omista kirjaimellisesti yhtikäs mitään, eikä hänen loisteluaasta urheilu-urastaan ole mitään jäljellä.”

”Hän ei ole pelkästään menettänyt kasvonsa vaan myös joutunut käymään läpi mitä julkisimman nöyryytyksen. Hänen kärsimyksensä,

jolle ei näy loppua, on rangaistus, jollaista kukaan muu konkurssin tehnyt ei todennäköisesti joudu tässä maassa kohtaamaan.”

”Vastaajalta on riistetty tulevaisuus. Tämä oikeudenkäynti on tuhonut hänen uransa ja vienyt häneltä mahdollisuudet ansaita elantonsa tulevaisuudessa. Hänen maineensa, joka oli sekä brändin olennainen osa että työnsaannin tae, on mennyt. Työn löytäminen on mahdotonta, ja selviytyäkseen hänen on turvauduttava toisten hyväntekeväisyyteen.”

Minua oli käsketty pakkaamaan laukku tuomionlukupäivää varten, sillä oli mahdollista, etten palaisi enää kotiin. Se oli ensimmäinen niistä monista tehtävistä, joissa käytännön askareet ja tilanteen absurdius sekoittuivat. Kukaan ei oikeastaan antanut virallista listaa, jossa olisi kerrottu, mitä vankilaan saa ottaa mukaan, joten päätökseni perustuivat viime viikkoina näkemiini vankilaelokuviin. Katselin, mitä suihkuissa tapahtuu. Katselin kiusaamista. Katselin tappeluita, joissa miehet loukkaantuivat eikä kukaan tullut auttamaan heitä. Suurin osa elokuvista oli amerikkalaisia, mutta sillä ei ollut väliä. Kun näkee jotain sellaista, se jää mieleen.

Olen aina ollut hyvä pakkaamaan. Jo pelaaja-aikoinani halusin pakata laukkuni itse. Silloin tiesin varmasti, että mukana oli kaikki tarpeellinen tulevia koitoksia varten, ja pakkaaminen itsessään oli mukavaa. Entisen sponsorini Puman kassi ei kuitenkaan tällä kertaa ollut ilmainen, vaan olin ostanut sen edullisesti urheiluliikkeestä vain muutamia päiviä aiemmin. Tämän kassin pakkaaminen kesti kauemmin kuin koskaan.

Kysymyksiä, joihin ei ole vastausta: Mitä kaikkea tarvitsen? Mitä he antavat minun pitää? Kuinka usein voin pestä pyykkiä? Parasta pakata paksuja sukkia, ehkä ne kestävät pidempään. Otan mukaan boksereita. Minulla on ongelmia jalkojeni kanssa rankan ammattilaisuran aiheuttaman rasituksen ja siitä seuranneiden lukuisten leikkausten takia, joten tarvitsen kunnon lenkkikossut, jotta kivut pysyvät kurissa. Voinko ottaa ylimääräisen parin? Tarvitsenko eri kengät sisälle ja ulos? Entä shortseja? Okei, pidän shortseista, mutta olemme Englannissa. Kesälläkin on kylmä, enkä tule viettämään aikaa auringossa. Eli ei shortseja, mutta

pakkaan verryttelypukuja: kolme mustaa ja yksi tummansininen, jossa on valkoiset raidat. Saattaa olla, että käytän näitä samoja vaatteita pitkään. Ne eivät saa hajota saman tien tai kulua puhki. Barack Obaman elämäkerta sekä toinen kirja Karl Lagerfeldistä. Molemmat ovat paksuja opuksia ja niissä riittää luettavaa. Entä hammastahna, kuinka paljon hammastahnaa pitäisi ottaa? Laukku ei ole turhan suuri, enkä halua tunkea sitä täyteen. Tämä on naurettavaa, sillä enhän ole lähdössä lomalle...

Laukku on pakattu, ja on aika sanoa hyvästit. En tiedä, kuinka kauan olen poissa tai minne olen menossa tai edes sitä, olenko poissa vain tämän yhden päivän. En tiedä, mitä tällaisella hetkellä pitäisi sanoa, sillä olen entinen tennispelaaja, joka on kasvanut toisenlaisessa maailmassa. Siispä punnitsen edelleen, minkä verran voin paljastaa aitoja, syviä tunteita ja kuinka paljon tästä kaikesta pitäisi olla esitystä. Pyrin näyttämään tyyneltä, itsevarmalta ja hallitulta, vaikka sisälläni kaikki velloo yhtenä sekavana sotkuna.

Ensimmäiseksi hyvästelen Lilianin, kumppanini. Kerron myöhemmin lisää Lilianista, sillä hänen tarinansa on yhtä paljon minunkin tarinani. Kerron hänen selviytymisestään ja vahvuudestaan, hänen kärsivällisyydestään ja sisukkuudestaan. Huhtikuun 29. päivä on myös hänen syntymäpäivänsä. Jälleen yksi esimerkki käytännöllisen ja absurdin yhteentörmäyksestä. Seuraavaksi hyvästelen vanhimman poikani Noahin. Uuden ja vanhan perheeni. Sukupuuni juuret ja oksat.

Sitten seisonkin jo lasin takana syytettyjen aitiossa Wimbledon-solmio kaulassani, Puman laukku jalkojeni juuressa, perheeni yleisölehterillä. Edessäni on se, jolla on kaikki valta: kunnianarvoisa tuomari Deborah Taylor.

Haluan kuulla jokaisen sanan, mutta se on hankalaa. Edessä on paksu lasi. Kaiuttimet, joista tuomarin sanat välittyvät syytettyjen aitioon, ovat pienet ja vaatimattomat, joten joudun kumartumaan lähemmäs.

”Boris Becker, teidät todettiin oikeudenkäynnissä syylliseksi neljään vuoden 1986 maksukyvöttömyyslainsäädännön mukaiseen rikokseen. Kaikki nämä rikokset johtuvat toimistanne sen jälkeen, kun teidät oli 21. kesäkuuta vuonna 2018 asetettu konkurssiin yksityispankki Arbuthnot

Latham & Co:n jätettyä velkojan konkurssihakemuksen tuomioistuimelle. Teidät vapautettiin kahdestakymmenestä muusta syytteestä, mukaan lukien kaikista niistä syytteistä, jotka liittyvät tekoihinne ennen konkurssimenettelyn aloittamista.”

Ääni rätisee välillä. Voisiko tuomari mahdollisesti puhua hieman kuuluvammin, tai saisiko mikrofonia kovemmalle? Sitten pääni menee sekaisin lakikielestä, ja olen jatkuvasti lauseen tai kaksi jäljessä.

”Mitä tulee syytekohtaan kymmenen, riippumatta siitä, mitä konkurssimenettelyn velallisselvityksessä on jätetty ilmoittamatta, teille kerrottiin syyskuun 17. päivänä vuonna 2017 pidetyssä kokouksessa, että jos teillä on vaikkapa Ranskassa omaisuutta, josta pesänhoitaja ei ole kysynyt, velvollisuutenne on kertoa, joko että omaisuus on teidän omistuksessanne tai että se on säätiön omistuksessa. Vaikka teillä oli epäilyksiä äitinne Im Schillingiin liittyvistä eduista, sen ei olisi pitänyt estää teitä ottamasta tätä asiaa esille pesänhoitajan kanssa.”

Mieleeni nousee omituisia ajatuksia ja kommentteja tuomarin esitystavasta, sillä olenhan työskennellyt televisiossa. Tiedän, kuinka asiat esitetään selkeästi ja ytimekkäästi. Luen oman soljuvan tuomioni: tuo kuulosti positiivisemmalta kuin tuo äskeinen. Analysoin myös tuomarin sanoja: miksi hän sanoo noin, pitääkö tuo paikkansa, kuulostaako se reilulta?

Tunnekuuhu kasvaa sana sanalta ja lause lauseelta. En kykene enää teeskentelemään, että selviän tästä kunnialla. Yhtenä hetkenä haluan uskoa, että tuomari tulee antamaan ehdollisen rangaistuksen, seuraavaksi paniikki kaihertaa sisuskaluissa. Hän aikoo antaa minulle seitsemän vuoden tuomion, kymmenen...

Yritän vain katsoa tuomaria. Katson häntä silmiin, jotta pysyisin kasassa. Katse tuomarissa ja sormet rukousnauhan ympärillä takin taskussa. Rukousnauha on kulkenut mukanani vuosikautia, kun olin takarajalta verkolle syöksähtelevä nuorukainen ja kun olin uutta suuntaa etsivä varttunut mies. Sormenpäni liukuvat helmien yli, yhdestä kymmeneen.

Aivot yrittävät pysyä perässä ja erottaa tärkeät termit toisistaan. Yhtäaikaaisesti, peräkkäin. Peräkkäin, yhtäaikaaisesti.

Puhun itselleni. No niin, Boris, kunhan kuulet mitä tuleman pitää, kyllä tästä jotenkin selvitään. En kuitenkaan tiedä, kuinka pahoja seuraukset ovat. Boris, keskity ja kuuntele.

Minä myös rukouilen. Ave Maria jokaiselle kymmenelle helmelle ja Isä meidän, *Vaterunser*, jokaiselle isommalle helmelle.

Ajantaju katoaa. Kuinka kauan tuomari on puhunut? Hyvät naiset ja herrat, aika on menettänyt merkityksensä. Onko kulunut kymmenen minuuttia vai puoli tuntia? Puhe jatkuu ja tuomari puhuu oikeudellisista ennakkotapauksista, vaikka ei ole olemassa mitään ennakkotapauksia niistä syistä, joiden vuoksi olen täällä. Tuntuu ristiriitaiselta edes ajatella, että tämä olisi voinut tapahtua aikaisemminkin, kun kaikki on minulle niin outoa ja järkyttävää.

”Tarkan ohjeistuksen puuttuessa lähtökohtana pidetään rangaistusten määräämistä koskevan neuvoston yleisiä periaatteita. Tässä yhteydessä otan huomioon vetoomustuomioistuimen rikosasiainosaston vastaavasta rikoksesta antamat lakisääteiset enimmäisrangaistukset sekä vastaavia tekoja koskevat lopulliset rangaistusohjeet. Tässä tapauksessa voidaan jossain määrin tukeutua lahjontaa, petosta ja rahanpesua koskevaan ohjeistukseen, vaikkakin on syytä huomioda, että rikokset eroavat toisistaan merkittävilta osin...”

Toiveikkaus ensin herää ja sitten katoaa.

”Raskauttavien tekijöiden osalta en katso, että teko olisi erityisen suunniteltu. Ymmärrän, että elämäni oli kaaoksessa, sillä teidät oli asetettu konkurssiin ja teitte kaikkenne voidaksenne maksaa läheisillenne, eikä tämä päätös ollut harkittu tai suunniteltu. Tekojenne vaikutus muihin on otettu huomioon rikostanne tarkastellessa.”

Puristan rukousnauhaa, ja helmet lipuvat sormieni lomitse.

”Otan huomioon myös aiemman tuomion veronkierrosta, jonka katson olleen samantyyppinen rikos. Vaikka tuomiosta on jo aikaa, sillä on merkitystä tässä tapauksessa, sillä ette välittänyt teille annettusta varoituksesta ja ehdollisesta rangaistuksesta. Tämä on merkittävä raskauttava seikka.”

Myrskyävä meri on nielaisemassa minut syvyyksiinsä, ja tämä muodollinen, tunteeton kuusikymppinen nainen on sekä ainoa

toivoni pelastuksesta että minua yhä syvemmälle tempova jääkylmä virtaus.

”Lieventävänä seikkana otan huomioon kuvaukset epäsuosioon joutumisesta. Olette menettänyt uranne, maineenne ja kaiken omaisuutenne konkurssin seurauksena. Olen huomioinut perheenne kirjoittamat kirjeet ja mainitsemanne hyväntekeväisyystyön. Ette ole kuitenkaan osoittanut lainkaan katumusta tai ottanut vastuuta syyllisyydestänne, vaan olette pyrkinyt etäännyttämään itsenne konkurssiin liittyvästä rikkomuksesta. Vaikka hyväksyn väitteen, että olette kokenut tämän oikeudenkäynnin nöyryyttävänä, en ole todistanut nöyryyttä.”

En ymmärrä tätä moraalisten ja oikeudellisten arvioiden sekoitusta enkä outoa katumusviestiä, jota minun olisi pitänyt välittää. Kuinka voisin osoittaa katuvani jotain, minkä en tiennyt edes olevan väärin? Maksoin elatusmaksuja ex-vaimolleni ja lapsilleni, maksoin polvileikkauksen ja vuokrani. En pyrkinyt salaamaan tekojani, etenköön koska kuvittelin tekeväni niin kuin minun kuului. Tämä hämmentää minua. Olisiko minun pitänyt lopettaa elatusmaksujen maksaminen omille lapsilleni?

Tietysti minua kaduttaa. Aivan valtavasti. Kadun tekojani ja asioita, jotka olisin voinut tehdä toisin. En tiedä vielä, kuinka paljon tulen oppimaan itsestäni seuraavan vuoden aikana, kuinka lähelle äärirajojani joudun ja kuinka paljon muutun. Juuri nyt olen hukkua yksityiskohtiin. Luulen, että ongelma on siinä, etten ole näyttänyt oikeudessa tarpeeksi tunteita. Lakimieheni kielsivät minua selittelemästä liikaa: vastaa vain kyllä tai ei. Mutta silloin ei voi esittää muuta kuin mustaa ja valkoista, ääripäitä.

Yhtäkkiä tuomari alkaa puhua numeroista. Kuuntelen tarkkaavaisemmin kuin vielä koskaan elämässäni. Salissa vallitsee samanlainen hiljaisuus kuin ennen syöttöä Keskuskentällä, mutta tuomari on nyt pääosassa. Hänellä on etulyöntiasema.

”Neljännen syytteen osalta tuomio on kaksi vuotta ja kuusi kuukautta.”

Kaksi vuotta ja kuusi kuukautta eli yhteensä kaksi ja puoli vuotta. Selvä, se ei ole sama kuin seitsemän vuotta. Joudun kuitenkin vankilaan, ja pitkäksi aikaa.

”Syytteiden kymmenen, kolmetoista ja neljätoista osalta määrään kahdeksantoista kuukauden yhtäaikaaisesti kärsittävät rangaistukset.”

Yhtäaikaisesti, peräkkäin. Peräkkäin, yhtäaikaisesti.

Tarkoittaako se kaksi ja puoli vuotta plus kahdeksantoista kuukautta, johon lisätään toiset kahdeksantoista ja vielä kolmannet kahdeksantoista kuukautta? Silloin siitä tulee yhteensä tasan seitsemän vuotta. Vai tarkoittaako se kahta ja puolta vuotta, johon nämä kolme kahdeksantoista kuukauden tuomiota jotenkin sisältyvät? Ehkä jotkut niistä sisältyvät ja jotkut eivät...

Aika on todellakin hidastunut. Ottelupallo, pallo viuhuu Etelä-Lontoossa ilman halki ja odottaa putoamista.

Katson Liliania, joka istuu minusta oikealla. Katson Noahia, 28-vuotiasta poikaani, joka on nyt aikuinen mies. Näen Lilianin itkevän. Näen poikani surulliset kasvot.

Yritän vielä kerran pidätellä tunteitani. Emme tiedä, kuinka paha juttu tämä on. Käänän katseeni jälleen tuomariin. Odotan, että pallo pomppaa.

”Kokonaisrangaistus on siten kaksi vuotta ja kuusi kuukautta.”

Näin jäähyväiset siis tapahtuvat, kun niiden aika koittaa. Ei viimeistä syleilyä, ei fyysistä kontaktia. Ei enää yhtä suudelmaa. Lilian ja Noah laskeutuvat yleisölehteriltä, ja minä painan käteni lasia vasten.

Lilian matkii elettäni ja painaa kämmenensä omaani vasten. Noah tekee samoin. Tämä on kaikista vaikein osuus.

Sitten käännyin ja astun yhdestä maailmasta toiseen.

Arvoisa tuomari, Southwarkin rikostuomioistuim

Nimeni on Noah Becker.

Olen viettänyt isäni oikeudenkäynnin viimeisen viikon oikeus-salissa hänen kanssaan, sillä minulle oli tärkeää olla hänen tukenaan niin hyvin kuin vain pystyn, aivan kuten hänkin on aina tukenut minua. Kuluneet viisi vuotta eivät ole olleet helppoja minulle ja perheelleni. Etenkään kun isääni kuvaillaan tavalla, joka ei vastaa todellisuutta.

Vaikka olen erittäin ylpeä isästäni ja hänen saavutuksistaan, olen ottanut ihmisten kommentit ja herjaukset raskaasti, ja se on vaikuttanut mielenterveyteeni. Rehellisesti sanottuna omistan suurimman osan terapeutini kanssa viettämästäni ajasta tälle aiheelle, jotta hän voisi arvioida mielentilaani.

Olen vanhin neljästä lapsesta. Jos isäni joutuu vankilaan, koen, että harteilleni lasketaan niin valtava taakka, etten ole valmis kantamaan sitä ilman häntä. Isäni on johtanut tätä perhettä rakkaudella, joka on pitänyt meidät yhdessä, vaikka sisarukseni asuvat eri maissa.

Seisomme kaikki hänen takanaan, ja jos hänet vangitaan, uskon, että meidät kaikki tullaan tuomitsemaan vankilaan yhtenä perheenä.

Hartain toiveeni on nähdä isäni vapaana, jotta perheemmekin voisi olla vapaa.

Parhain terveisin

Noah

*Istuin vankilan luokkahuoneessa kuuntelemassa opettajaa
ja tunsin rauhoittuvani. Olin saavuttanut suuria asioita.
Olin voittanut Wimbledonin kolme kertaa, Australian avoimet
ja Davis Cupin kahdesti, US Openin sekä olympiakullan.*

Mutta missä olin nyt?

*Katsoin väsyneitä kasvoja tässä pienessä huoneessa.
Olinko jokin outo poikkeus, suurmies vähäpätöisempien
joukossa, vai sovinko porukkaan paremmin kuin hyvin?*

Ja jos näin oli, niin miksi?

*Jokin hurja sisäinen voima oli aina ajanut minua eteenpäin
– itsepäinen kiihkeys, joka ei koskaan päästänyt helpolla.
Se oli johdattanut minut Wimbledonin Keskuskentälle,
ja ehkä se oli tuonut minut myös tänne. Ajattelin,
että tämä mielipuoisuus oli paras aseeni.*

Ehkä olin kääntänyt tämän aseeni itseäni vastaan.

*Niinpä jatkoin lukemista joka aamu.
Ja kuuntelemista.*

